

Zahrajme si hru „Neboj se, nespadneš!“

Vracím se v duchu do mých skautských let a vzpomínám, jak jsme hrávali hru, která nás měla naučit druhému pomáhat a důvěřovat. Nazývali jsme ji „Neboj se, nespadneš!“. Když vám řeknu, jak probíhala, tak si vzpomenete, že jste ji možná hráli také, ale říkali jste jí jinak. Co jsme při ní dělali?

Jeden z nás se postavil, zavřel oči, na prsou zkřížil ruce a pak se zvrátil dozadu, kde ho zachytily ruce spoluhráčů. Na první pohled se zdá, že na této hře není nic zvláštního; hráč se prostě skácí dozadu, protože ví, že za ním je několik dvojic jeho přátel, kteří spojili své paže a jsou připraveni ho zadržet. Ovšem pro některé hráče to zpočátku tak jednoduché nebylo, protože si nebyli jistí, jestli ho ti vzadu opravdu zachytí, jestli ho udrží, jestli si nenatluče záda a hlavu.

Domnívám se, že my příslušníci *Generace Padesát plus*, bychom si v našem věku účast na takové zábavě už odpustili, ale když jsem si otevřel Matoušovo evangelium a četl tam Ježíšovo Kázání na hoře, tak jsem si na tuto hru vzpomněl. Pán Ježíš tam říká:

„Nehromadte si bohatství zde na zemi, kde může zrezivět, padnout napospas molům nebo zlodějům. Ukládejte si poklady v nebi, kde nepodlehnu žádná zkáza a ani je žádný zloděj nevykope a neukradne. Kde je vaše bohatství, tam je i vaše srdce... Radím vám: nezatěžujte se starostmi o jídlo, pití a oděv. Cožpak nemají pokrmy sloužit jen k udržení života a šaty k oblečení těla...? A tak se netrapte otázkami: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si vezmeme na sebe? Pro lidi bez Boha je to první a poslední. Ale vy máte nebeského Otce a ten dobře ví, co všechno potřebujete.“ (Mt 6,19,21.25.31-32 – SNC)

Věřím, že jako pilní čtenáři Bible tato Ježíšova slova dobře známe. Nepochybujeme o tom, že Bůh je mocný a silný, že v minulosti pomáhal a stále pomáhá svým dětem, když se nacházejí v nesnadných situacích a volají k němu o pomoc. Ale přece se někde v koutku naší mysli usadí pochybnost a klademe si otázku, co všechno nás asi čeká. Říkáme si: Všechno se zdražuje, kdo ví, jak to bude s našimi důchody, a co když ztratím své blízké a přijde nemoc? Lidem dnes nelze věřit! A co když právě mě Pán Bůh nějak obejde, co když za mnou nebude stát a při mém pádu mě nepodrží?

Zmíněnou hru „Neboj se, nespadneš!“ jsme hráli opakovaně a neváhali jsme padat dozadu, protože jsme věděli, že naši spoluhráči se spojili, mají sílu zadržet nás před pádem a ochrání nás před úrazem. Padali jsme proto, že jsme měli touhu hrát hru, při které jsme měli vzájemnou důvěru, nechyběla nám odvaha padat a síla podržet.

Našemu nebeskému Otci ale nejde o hru. On ví, že jsme vystaveni útokům zla a že naše nechtěné pády nejsou součástí hry. Proto za námi stále stojí, i když o tom třeba někdy pochybujeme a váháme spustit se do jeho záchranné náruče. A pro mnohé věřící je často osudové, když zapomínají na to, že on je nejenom mocný a silný, ale že má i milující otcovské srdce.

Vraťme se ještě ke slovům Pána Ježíše, který nás ujišťuje: „Máte nebeského Otce a ten dobře ví, co všechno potřebujete. Dejte jeho na první místo a žijte tak, jak si přeje, a on se o vás postará. Nezatěžujte se zítřejšími starostmi. Ty patří k zítřku. Každý den má dost svých problémů.“ (Mt 6,32-34 – SNC)

Milý čtenáři, nevím ty, ale já jsem přijal Boží výzvu a přistoupil jsem na jeho výzvu ke hře „Neboj se, nespadneš!“

Jiří Drejnar